

Határ Győző

Évidő

járok az évidő nagy végein
s le-leterítnek gyengeségeim

csak hápogok mint forró újszülött
és érzem hülök egyre gyengülök

világ folyását nézmem – ez maradt
ahogy zűr / bűn / zaj / baj lezajlanak

öröm mely örvény ujjong és kítör
kudarca csőd nyeresre nagy siker

de mint kinek értetni nem szabad
a kiállított ritka tárgyakat

érezem a vizsla termék-őreit
tíz vasvilla szem a gerincemig

hatol!... nekem csak az üveg alatt
szabad figyelnem hogy mint zajlanak –

és történülnek milljom mindenek
a Mindenségben – végidőm pereg

szű perceg hó hull langy teám iszom
s Majálisomból – Múzeálisom

így lett: csonka lét minek dolga más
nincs csak a tapintatos távozás

– annak kiért a csillagbükköny ég
üzen: s ő ráhúzza függönyét